

Kilde 5.4

Riley-Smith om korstogene

Den britiske historiker Jonathan Riley-Smith (1938-2016) var ligeledes ekspert i korstogene.

A (...) popular twentieth-century explanation of the attraction of crusading is that families, growing larger and worried about the pressure on their lands, adopted strategies which encouraged or forced unwanted male members to seek their fortunes elsewhere and that crusading provided these supernumeraries with an outlet. I shall demonstrate that far from being an economic safety-valve crusading cost the families of volunteers a lot in financial terms. (...)

Crusaders were members of a group defined by its commitment to a demanding and unpleasant activity and many of those who answered the pope's summons must have regretted the vows they had made on the spur of the moment in fevered public gatherings fired by the razzmatazz needed to create religious hysteria. (...)

The First Crusade was, therefore, a truly revolutionary event, because the pope presented the faithful with an idea which had been unprecedented in Christian thought. The response of the armsbearers to it, however, was to be as important as the idea itself, because the proposal for a campaign to liberate Jerusalem was dependent on their cooperation. Their reaction naturally reflected their own preoccupations, so that in some ways they interpreted Urban's message in a manner that must have horrified him and others viewed it in a conservative light, but there can be no doubt that they seized on the central theme: that they could contribute to their own salvation by engaging with the world in a crusade rather than abandoning it for the religious life.

Oversættelse (Kristian Steg):

I det 20. århundrede var det en udbredt [men misforstået] forklaring på korstogenes tiltrækningskraft, at mange familier, efterhånden som de voksede sig større og derfor ikke kunne være sikre på, om der nu var jord nok til alle, opfordrede eller tvang uønskede mandlige familiemedlemmer til at søge lykken andre steder end derhjemme, og at korstogene åbnede muligheder for disse tiloversblevne yngre sønner.

Jeg vil vise, at den rigtige forklaring på korstogene ikke har noget at gøre med en økonomisk sikkerhedsventil, men at korstogene derimod kostede de frivillige korsfareres familier en masse penge.

Korsfarerne var medlemmer af en gruppe, som havde svoret troskab til en sag, der indebar en krævende og ubehagelig aktivitet, og mange af dem, som svarede pavens kald, må have fortrudt den ed, de svor i et ophedet øjeblik ved offentlige møder, optændt af hele den heftige stemning, der var nødvendig for at skabe religiøst hysteri. (...)

Det første korstog var derfor virkelig en revolutionær begivenhed, fordi paven præsenterede de troende for en idé, som ellers havde været uhørt i kristen tankegang. Men de bevæbnede ridders svar viste sig at være lige så vigtigt som idéen i sig selv, fordi forslaget om en ekspedition for at befri Jerusalem var afhængigt af deres samarbejde. Deres reaktion afspejlede naturligvis deres egen tankegang, således at nogles tolkning af pave Urbans budskab måske har forekommet ham skrækkelig, mens andre reagerede mere moderat. Men der kan ikke være tvivl om, at alle korsfarerne var overbeviste om en bestemt ting: At måden, de skulle opnå egen frelse på, var ved at involvere sig i verden gennem et korstog i stedet for at forlade verden og leve et religiøst liv [i et kloster].